KARİKATÜR

Alman — Şu Moskof toprağı kılıcımı ya aşındıracak, ya parlatacak!..

★ DÜNYA KARİKATÜRLERİ ★

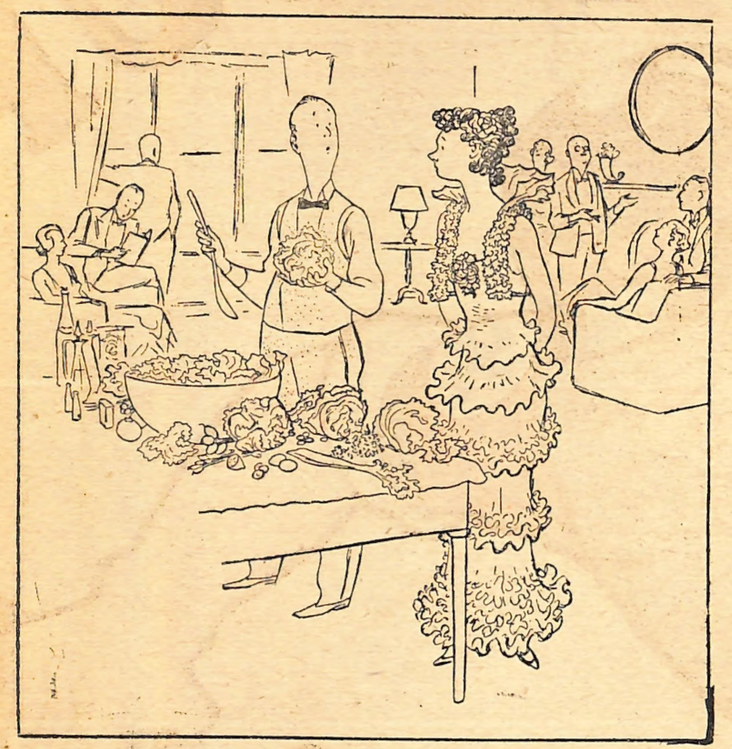

KARNABAHAR SOYAN AHÇININ KIVIRCIK SAÇLI SEVGİLİSİ OLURSA..

— Sana kaç kere söylüyorum, Margrit... Çekil yanımdan, sonra karışmam elimden bir kaza çıkacak!..

SULH PERİSİ UÇTUKTAN SONRA:

— Eyvah! evden çıkarken ışıkları söndürmeyi unutmuşum!..

(Fransız karikatürü)

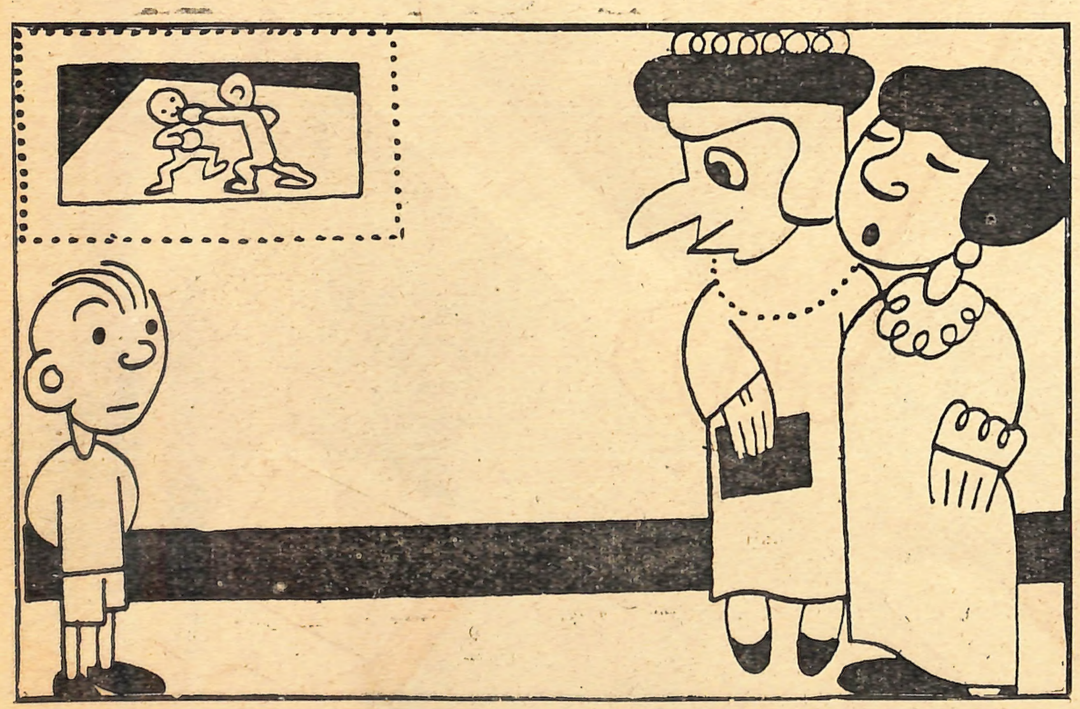

ADAM OLACAK ÇOCUK BELLİDİR:

— Sağ olsun çok yaramaz... Önüne gelen her şeyi kırıp döküyor. Büyüyünce ne yapacağımızı bilmiyoruz..

— Kolay, kardeş: şoför yaparsınız!..

— Bu tabloların ressamı kimdir? Ne acayip şey bu böyle! Fütürist bir ressam mı?

— Hayır efendim, her şeyi anahtar deliğinden görmiye alışmış eski bir hizmetçi!..

(İtalyan karikatürü)

No. 290 CİLT: 12 SENE: 6 FİYATI 10 KURUŞTUR 17 TEMMUZ 1941

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANESİ: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telğraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye ivin seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

BOLŞEVİK RUSYA DEMOKRAT İNGİLTERE İLE DOST OLDU:

İngiliz — Hâlâ sol musun?..

Rus — Evet ama, artık sağ olmak istiyorum!..

kaptanı demek olan makiniste de bir pay ayrılmak icap etmez mi? Böyle yapılmazsa makinistin ateşçiyi kıskanarak ona oyun oynaması daima mümkündür. Ateşçi lokomotife verilecek kaloriyi hesap ve tasarruf etmek için istediği kadar yırtınsın. Mademki makine ötekinin elindedir, süratı kısarak kasdî rötarlara sebep olur ve hesap sorulduğu zaman: «ne yapalım, ateşçi tasarruf edeceğim diye kömürü ocağa dirhemle atıyor, bukadar rötara da bin şükür» deyiverir.

Maamafi mükâfatın vapurda kaptana, şimendiferde ateşçiye ait olması, büsbütün sebepsiz de olmasa gerektir. Makinist yalnız sürate hâkimdir. Halbuki kaptan ayni zamanda yola da hâkimdir. Denizde ray olmadığı için herhangi bir sebepten dolayı kızan ve müddeti uzatmak istiyen kaptan - acemi seyyah gezdiren otomobil şoförü gibi - yolu istediği kadar uzatabilir ve kimse bunu tesbit edecek mevkide olmaz.

* * *

Bedbinler Münakalât Vekâletinin bu güzel kararı karşısında mutlaka şöyle bir şeyler yumurtlıyacaklardır:

— Mademki muayyen bir mesafenin tahsis edilen kömürden daha az kömürle aşılması mümkünmüş, şu halde tahmini yapanlar bol keseden atmışlardır. Binaenaleyh Vekâletin yapacağı şey bu meseleyi tahkik ettirerek müsebbipleri cezaya çarpmak ve vapurlarla şimendiferlerin kömür yığınını azaltmaktır.

* * *

Kezalik hiç bir şeyi beyenmek şanından olmıyan ukalâların da şöyle konuşmaları mümkündür:

— Monşer, karar güzel ama yeni ve orijinal bir buluş değil. Aile babalarının birçoğu karılarına her ay mutfak masrafı olarak muayyen bir para verirler. Yemeklerin keyfiyet ve bilhassa kemiyeti değişmemek şartile aile anası mutfağı bir ay kendi bildiği gibi idare eder ve arttırdığı para kendisine ait olur. Bu gibi aile babaları ile Münakalât Vekâletinin kararı arasındaki fark, kaptan ile ateşçinin arttırdıkları kömürü idare ile yarı yarıya taksim etmelerine mukabil, kadının arttırdığı parayı tam olarak cebine atmasıdır.

* * *

Münakalât Vekâletinin kararını diğer Vekâletlerle umumî ve hususî bütün idarelerin de taklit etmeleri millî tasarruf noktasından hayırlı neticeler verecektir.

Meselâ memlekette kâğıt buhranından şikâyet ettiğimiz halde dairelerin sepetleri günde birkaç defa atılmış kâğıt yığınları ile dolup boşalır ve odacılar bunları âdeta kaldırımlardan kar kaldırır gibi süpürge ve kürekle kaldırıncıya kadar başlarına hal gelir.

Bu kâğıtların birçokları üzerinde müsveddeler yazılıp bozulmuştur .Bir kısmı ile kalem yahut masaya dökülen su, mürekkep vesaire temizlenmiştir. Bir kısmı üzerine kafa, vapur vesaire resmileri çizilerek oynanmıştır. Mendil taşımayı adet etmiyen memurlar arasında kâğıda burun ve yıkanmış yüz silenler de vardır. Kâğıtları katlıyarak tayyare, su bardağı, kayık vesaire şekilleri meydana getirmekle eğlenenler de az değildir. Nihayet koca bir sayfada üç satırı aşmıyan tahrirat da tümen tümendir.

Devair kâğıtlarını iyi idare ederek kâğıttan tasarruf yapan daire şeflerine münasip bir prim verilmesi herhalde hem bu israfın önünü alacak, hem kırtasiyecilik dediğimiz belânın önüne geçecektir.

Sonra yine ekserî şehirlerin ekseri sokaklarından kaldırımların yapıldığı, birkaç gün sonra tekrar söküldüğü ve yine tekrar yapıldığı ve bunun birer, ikişer haftalık fasılalarla durmadan devam ettiği görülür. Bu yolu tutmıyarak yapacağını bir defada tertemiz yapıp çıkaran belediye reislerine de prim vermeli ve bu suretle artacak müthiş taş, kum ve çimento yığınları ile bu zatlar için saraylar, hattâ daha iyisi heykeller ve âbideler vücude getirilmelidir.

* * *

Üç beş cümle ile ifadesi kabil bir fikri uzatarak yahudi hokkabazın ağzından çıkardığı bitip tükenmez iplik yumaklarına çevirenler için de Münakalât Vekâletinin keşfinden istifade etmek kabildir. Gazetede, mahkemede, radyoda ve her nevi ilmî, fennî, siyasî, iktisadî konferanslarda lâkırdı tasarrufu temin edenlere herhalde arttırdıkları lâkırdıları ikram etmek caiz değildir. Fakat böyleleri için de mutlaka bir mükâfat icat etmek, memleketin menfaatine pek uygun düşecektir.

KARİKATÜR

— LİTVİNOFUN TÜRKİYEYİ KASTEDEN NUTKU MÜNASEBETİLE —

Rus radyosu eski plâkları çalıyor!..

Ankarada Sümerbank K. Y.

«Bir şiir kitabı çıktı, ismi: «Garip». Okudunuz mu? Okudunuzsa bu hususta ne düşünüyorsunuz?»

Cevap:

Okuduk, yalnız isminde bir mürettip yanlışı var: «Grip» olacak yerde «Garip» olmuş. Hakıkaten 41,5 derecelik hararetle tutuşan bir grip hastasının bütün buhranlarını bu kitapta mukayyet gördük. Şifalar dileriz.

İstanbulda M. N.

«Yüksek mektep mezunuyum. Kasaba görmemiş bir köylü kızı ile evlenmek istiyorum. Ne dersiniz?»

Cevap:

Münasip. Mektepte okuduğunuz derslerle kafanızı beslediniz, evde de halis tereyağı, has ekmek, bulgur corbası ile vücudunuzu beslemiş olursunuz.

Beykozda H. Yemişyer.

«Son günlerdeki sürekli yağmurların, müthiş kasırgaların sebebi ne olsa gerek?»

Cevap:

Erbabı, bunun esbabını harpte görüyor. Sulh içinde yaşıyan memleketlerin havasını bu hale getiren âfetin, biribirlerile boğuşan milletlerin göklerini ne hale koyduğunu düşünmeli!

Beyoğlunda A. Yenilmez:

«Dün akşam bir gazinoda yanımdaki masada üç dört adam oturmuş, yüksek sesle konuşuyordu. Bunlar fransızca söylediler, almanca söylediler, ingilizce söylediler, hattâ italyanca bile söylediler, yalnız garsonla hesaplaşırken türkçe konuştular... Merak ettim, bunların milliyeti ne ola?»

Cevap:

Bu da merak edilecek şey mi? Bunlar, buz gibi, yerli musevi kardeşlerimizdir!

Babaeskiden K. Yazarbozaroğlu:

«72 yaşındayim, fakat henüz dincim. Üç kere evlendim, üçü de vefat etti. Şimdi de 27 yaşında bir kızla evleneceğim. Mesut ulabilir miyim?»

Cevap:

Yaşlarınızın ters olduğuna bakmayın, başlarınızın uygun olması kâfi... Hiç durmadan evlenin! Bu izdivaçtan hem siz

Erkek — «İmdat, imdat, boğuluyorum!» diye bağıran siz misiniz?..
Kız — Evet, yetişiniz... Yalnızlıktan boğuluyorum!..

DEVLER HARBI

Günden güne taşınca kabından ihtiraslar
Başladı ejderlerin arasında temaslar,

Yerin sarsıntısından gök kubbe çatırdıyor,
Artıyor her dakika toprak üstünde yaslar.

Yıkılması yakındır bence eski hamamın,
Yeni hamam içinde yakışmaz eski taslar.

Yeni dünya ne yolda kurulacak, sorarım,
Sualime bir cevap veremez ihtisaslar:

Kimi der ki, babadan evlâda servet değil,
Sâyü - gayret halinde geçmelidir miraslar.

Kimi der ki, değerin her neyse odur yerin,
Değersizi değerli yapamaz iltimaslar.

Kimi der ki, şu parlak çakıllar senin olsun,
Düşsün benim payıma pırıl pırıl elmaslar...

Hulâsa, fikirlerin ordulaşmış olması
Bu dönen politika, şu kurulan kompaslar;

Hulâsa, bildiğimiz misyonerler yerine
Silâhla ders veriyor içtimaî papazlar...

Herkes dev aynasında seyrediyor kendini,
Bize bodur görünür çam yarması kavaslar:

Onlar ismi - cinsleri büyük harfle yazarken
Tarık Us küçük harfle nakşeder ismi - haslar.

Çamdeviren, hangi dev galip gelirse gelsin,
Bu savaşın sonunda değişecek esaslar!

ÇAMDEVİREN

ŞAŞILACAK ŞEY

Arkadaşımız D.. altı ay evvel ölen dayısından oldukça mühim bir miras yemişti.

Geçen gün onun yüzde otuz faizle borç para aradığını arkadaşlardan öğrenince hayret ettim:

— Bu ne hal? dedi.

Arkadaşlar:

— Malımızı bilmez misin? diye güldüler.

— Bilirim, dedim, fakat eline geçen para az buz bir şey değildi. Altı ay içinde hepsini nasıl yedi.

Arkadaşlardan biri omuzlarını kaldırdı:

— Yese hayret etmiyecektim, fakat içti. Buna sen de şaş, biz de şaşalım.

SAYFİYE POSTASI

Çamlıca Mektubu

Kardeşim;

Biliyorsun ki, bu sene sayfiye kiraları ateş pahasına.. Kira borsasını da eline alan musevi vatandaşlarımız bunu da istedikleri kadar yükselttiler. Köşkünde iki boş odası bulunan dul kadının, emekli memurun burnu kafdağında:

— Altı yüzden bir para eksik olmaz..

— Kuruş mu?

— Alay mı ediyorsunuz? Lira!

Üç ay için iki boş odaya altı yüz lira vermek için altı yüz liranın havadan kazanılması lâzım. Doğrusu, bu sene hava tebdiline ancak havadan kazançla gidilebilir.

Baktım, olacak gibi değil. Hemen kendi kendime bir program çizdim:

— Babanın altı erkek oğlundan en akıllısı sensin. Bunun için kendine bir çare düşün: Bukadar tanıdığın adam var. Kimi tüccar, kimi irat sahibi, kimi banka müdürü... Hepsini sıraya koy, haftanın birini birisinde, ötekini ötekisinde geçir. Hem boşuna masraf etmemiş olursun, hem de bu yaz İstanbulun en güzel sayfiyelerini gezersin!

Olur mu olur... Programı çizdikten bir saat sonra köprüde mektep arkadaşım Namıka rasladım:

— Nereye?

— Bağlarbaşına... Yaz için oraya taşındım..

— Öyle ise seni bir ziyaret edeyim!

— Ben başımı dinlendirmek için oraya gittim.. adresimi kimse bilmiyor..

— Ben bulurum.

— Bulursan gel!

Cumartesi akşamı el çantamın içine bir pijama, iki gömlek kovunca Emektar vapuruna atladım. Ver elini Bağlarbaşı... Hemen tramvaydan indim, nokta bekliyen polise sordum:

— Affedersiniz, size bir dostumun evini soracaktım.. yeni taşındı.

— Sorunuz!

— Bay Namık Tereyağ, adı üstünde, tüccardır.

Polis çok nazik davrandı, elile işaret ederek anlattı:

— Şu sokaktan sapınız, yürüyünüz, soldan ikinci yola dönünüz, sağdaki boş arsanın yanındaki köşkte oturuyor!

Polise teşekkür ettim, fakat kulaklarıma inanamıyordum: adresini kimseye vermiyen bir adamın evini, tesadüfen orada nokta bekliyen bir polis, bir çırpıda nasıl bulabilirdi? Bununla beraber memurun dediğini yaptım, kapıyı çaldım, karşıma Namıkın küçük kızı çıktı:

— Baban evde mi?

— Evet.. buyurunuz!

Namık beni karşısında görünce şaşırdı:

— Nasıl buldun evi?

— Gayet kolay... Bir polise sordum, hemen elile koymuş gibi burasını gösterdi!

— Ama ben kimseye ismimi, adresimi vermemiştim..

— Herhalde polis çok malûmatlı olacak!

Biraz düşündükten sonra gülmiye başladı:

— Anladım, şimdi anladım.

— Neyi?

— Polisin çok zeki olduğunu..

— Neden?

— Burada müslüman olarak bir kiracı varsa o da benim... Sen ona bir Türk ismi verince o da sana hemen burasını göstermiş..

— Demek Namık yerine Hasan, Hüseyin deseydim..

— Yine burasını gösterecekti!

— Aferin polisin aklına..

— Aferin!

Akşam üzeri gazinoya çıktık. Buranın hususiyetini matruş delikanlılarla bıyıkları terlemiş kızlar teşkil ediyor. Her neyse, bir masa seçtik, oturduk. Manzara güzel: tam karşıda, yemyeşil, geniş bir maşatlık.. Maşatlığın duvarına dayanmış tiyatro, sinema ilânları; Hint rüyası, Bob Stil, Leylâ ile Mecnun.. .Bağlarbaşı değil, Tepebaşı! Eğlencenin bu bolluğu ne-

(Arkası 15 nci sayfada)

— Çok ağırsın kız...
- Bu bir şey mi sanki? Sen bir de erkeklere nekadar yük olduğumu sor!..

SURİYE ÜSTÜNDE İNGİLİZLERLE FRANSIZLAR MÜTAREKE YAPTILAR:

Suriye — Yahu, biribirinize çok yaklaşmayın, aranızda ben kayboluyorum!..

Nasıl Severler?

ECZACI — RUHUM!

AHÇI: — PİLİCİM!

ŞAİR: — PERİM!

KUYUMCU: — ELMASIM!

ISTAKOZ

EVE genç ahçı kadın geldikten sonra Yektanın eve karşı alâkası artar gibi oldu. İstanbulun kenar mahallelerinden birinde büyüyen, yemek kurslarına devam ederek ahçılık öğrenen Cemile, çalışkan, terbiyeli, şirin bir kızcağızdı. Pişirdiği yemekler tatsız, tuzsuz bile olsa onun sevimli yüzüne bakınca yine lezzetle yenebilirdi.

Yekta Uçar, kız güzel diye, Yekta Uçarın zevcesi kızın başı yumuşak diye Cemileye iltifat ediyorlar, evden uzaklaştırmamak için ona her zaman güler yüz gösteriyorlardı. Hattâ fedakârlık hususunda Yekta daha ileri giderek genç kıza yalnız güler yüz göstermekle kanaat etmiyor, mânalı bakışlarla, imalı gülüşlerle onu büsbütün eve bağlamak istiyordu.

Bir gün salonda yalnız otururken, Cemile, Yektaya kahve getirdi. Yektanın aygın baygın gözleri Cemilenin her zaman gülümser gibi bakan gözlerine dalmıştı. Kız yaklaşınca, tereyağla çileğin, kolonya ile maydanozun karışmasından hâsıl olan iştah verici bir koku Yektanın içine kadar işledi. Tepsiden fincanı alırken dayanamadı, bu keskin kokuyu Cemilenin saçlarından, yanaklarından uzun uzun teneffüs etti.

Kız, bir gelincik kadar kızarmış, ne söyliyeceğini şaşırmıştı. Ayakları biribirine takılarak odadan dışarıya çıktı, mutfağa kapandı.

Ertesi akşam, Yekta Uçar, arkadaşlarına bir ziyafet verecekti. Yalnız erkek misafirlerin bulunacağı bu davette bol bol içki içilecekti, bunun için yemeklerin meze vazifesi görmesi lâzımdı. Hazırlığı buna göre yapmak icap ediyordu.

Yektanın refikası:

— Evde ahçı var, uşak var.. sen arkadaşlarınla içerken ben odamda sıkıntıdan çatlıyacak değilim ya... Ben de anneme gider, gece orada kalırım! demiş, gitmişti.

Cemile, mutfakta durmadan çalışıyor, misafirleri ağırlamak için patlıcan tavaları, beyin salataları, sardalyalar, çirozlar hazırlıyordu. Bir aralık mutfaktan içeri balıkçının çırağı girdi:

— Beyefendi gönderdi, akşama pişirilecek! diye taşların üstüne koskoca bir istakoz bıraktı, çıktı.

Cemile, bu makaslı, kuyruklu, korkunç hayvana bir müddet baktı. İstakozu görmüş, işitmiş, fakat nasıl pişirileceğini henüz öğrenmemişti.

İşinin hafiflediği bir sırada hemen evden fırladı, komşu evin ahçısını buldu, ona istakozun nasıl hazırlanacağını sordu:

Komşunun ahçısı çapkın bir kadındı, tarif etti:

— Sıcak suya atacak, kaynatacaksın.. fakat evin beyi ile aranda bir dalavere varsa istakoz kıpkırmızı kesilir!

Cemile, kadına teşekkür ederek, mutfağına döndü. Yüreği çarpa çarpa suyu kaynattı, istakozu içine attı. Beş dakika sonra staikoz kıpkırmızı kesilmesin mi? Zavallı kız ne yapacağını şaşırmıştı.

* * *

Sofra hazırdı. Misafirler gelmişti. İçiyorlar, yiyorlar, eğleniyorlardı.

Bir aralık Yektanın aklına geldi:

— İstakoz nerede? Bugün koskoca bir istakoz bulmuştum!

Misafirler bir ağızdan haykırdılar:

— İstakoz isteriz, istakoz!

Uşak, mutfağa gitti. Cemileye:

— İstakozu istiyorlar.. dedi.

Kız boynunu büktü:

— Birazdan getiririm!

İstakozun geciktiğini gören ev sahibi, misafirler âdeta isyan ediyorlardı. Yekta, uşağa bir daha emretti:

— Haydi, istakozu çabuk getir!

Uşak, Cemileye emri tekrarladı. Cemilenin kan tepesine sıçramıştı.

— Ben götürürüm, merak etme!..

Kabahatini hiç olmazsa uşaktan gizlemek istiyordu.

İstakozu, kıpkırmızı, bir kayık tabağa koydu. Beyaz önlüğünü giydi, ahçı hotozunu başına geçirdi, tabağı kaptığı gibi mutfaktan çıktı, yemek salonuna girdi. İstakozu masanın üstüne bırakarak öfke ile Yekta Uçara döndü:

— İşte beyefendi, buyurunuz.... Beni bukadar yabancının karşısında mahcup etmek istiyordunuz, muradınıza erdiniz... Artık bir diyeceğiniz kalmadı, değil mi?

Cemile Yektaya hiddetle haykırırken Yekta da Cemileye hayretle bakıyordu. Ne olduğunu şaşırmıştı. O sırada bütün sofradakilerin dudaklarından bir mitralyoz hızı ile kahkahalar yükseliyordu.

Papağan

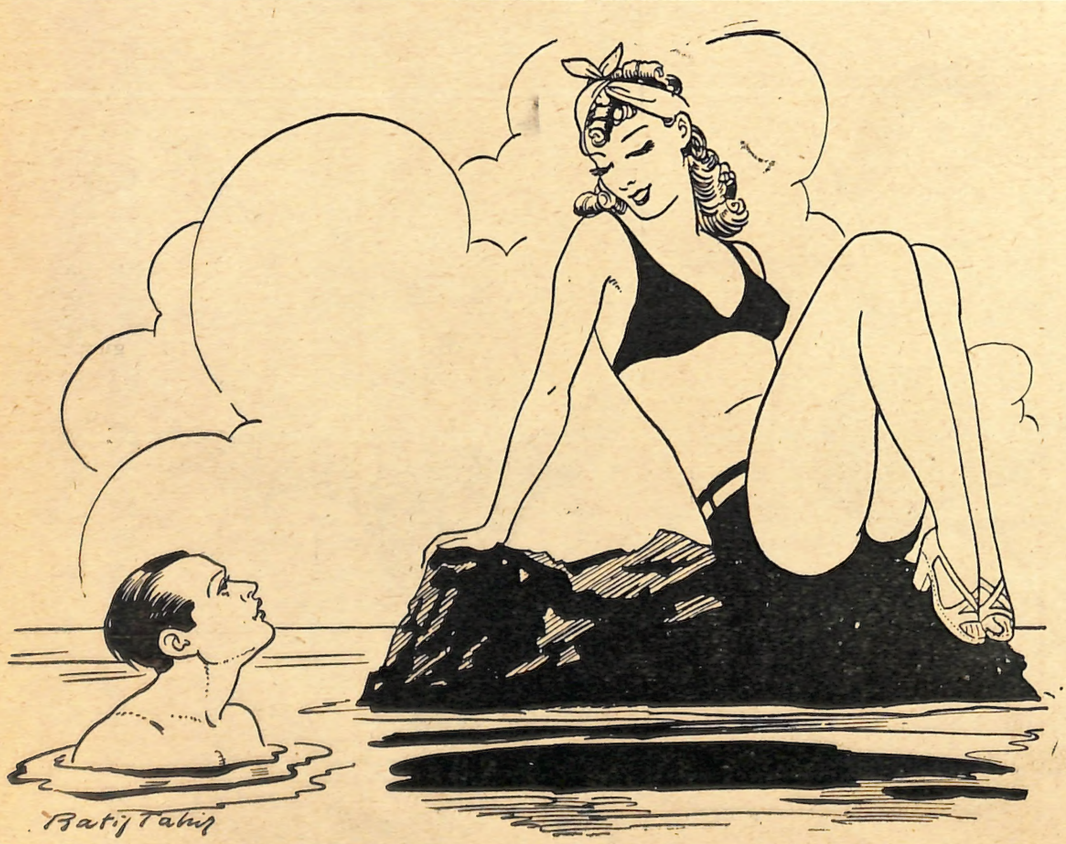

— **Haydi beraber yüzelim...**
— **Kimi?..**

★

DERSİN EN İYİSİ

Arkadaşlardan biri ortamektebe giden haylaz oğlundan bahsediyordu:

— Pek ahmak değildir. Fakat dehşetli tenbel ve haylazdır. Geçen sene iki lâkırdıyı bir araya getirip doğru dürüst bir cümle yazacak halde değildi. Türkçeden sınıf döndü. Bu sene çalışmayı büsbütün bıraktı. Bir komşu kızına abayı yakmış, durmadan ona mektuplar yazdı.

Sordum:

— Bunu bildiğin halde mani olmadın mı?

— Hayır.

— Fena ettin.

— Hiç zannetmiyorum. Çünkü aşk mektupları sayesinde yazı, imlâ ve ifadesi düzeldi, bu sene sınıf geçti.

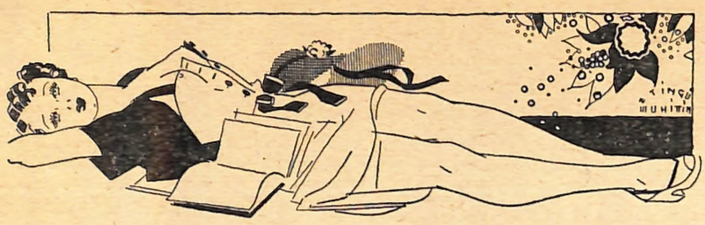

RADYO ANKETİ

ANKARA radyosu, senelik abone ücretlerini toplarken, bir de umumî anket yaptı: Radyoyu dinliyen kaç kişidir? Kaç yaşındadır? Evde mi dinliyor, gazinoda mı? Yaşları, başları ne? gibi..

Biz de Ankara radyosuna bir yardım olmak üzere başka bir anket teşebbüsünde bulunduk: Radyo programında alafranga ve alaturka musikinin mevkii ne olmalı? Konferanslardaki mevzularda ne gibi bir genişlik yapılmalı? Temsil ve eğlencelerde nasıl yenilikler icat edilmeli? kabilinden..

İbnil Emin Mahmut Kemal üstadımızdan istifsar ettik:

— Radyoda alafranga musikiye mi taraftarsınız, alaturkaya mı?..

Cevaben buyurdular ki:

— Alafrangaya...

— Lebbeyk?..

— Alafrangaya dedik ya, anlamadın mı?.. Öyle bir frenk icadı olan âlete ancak frenk musikisi yakışır!

— Demek, radyoda, sabah akşam, operalar, sonatlar, rapsodiler dinlemek hoşunuza gidiyor?

— Ne münasebet? Benim evimde radyo yok ki! canım ne zaman musiki arzu ederse, sazendelerden, hanendelerden eşi dostu çağırırım. Onlarla hem Hüseyin Baykara faslı ederim, hem de peşrevleri, sazsemailerini dinlerim...

— Hani alafranga musikiye taraftar bulunuyordunuz?

— Ben radyoda alafrangaya taraftarım. O musikiyi ben duymadıktan sonra kimin kafasını şişirirse şişirsin, benim ne vazifem?

Eski edip ve yeni münekkidimiz İzzet Melihe sorduk:

— Bedîî zevkiniz alafrangaya mı düşkündür, alaturkaya mı?..

Nezaketle tebessüm ve tekellüm etti:

— Zevkin ahvali belli olmaz, kâh ona düşkün olur, kâh ötekine... Meselâ şampanya içerken alafrangaya bayılırım, rakı içerken alaturkaya..

— Millî havalara ne dersiniz?

— Kımızla, ayranla pek başım hoş değildir!

Son dâhî Necip Fazıl Kısakürekle konuştuk:

— Radyoda göze çarpan noksanlar nedir?

— Programında başlıca bir madde eksik.. Bu maddenin konulması, içtimaî, iktisadî, siyasî, felsefî, edebî, ilmî bakımdan hem lüzumlu, hem faydalıdır.

— Nedir o eksik olan şey?

— Bir «Necip Fazıl Kısakürek» saatı...

— Bu saatte neler olacak?

— Neler mi olacak? Kıyamet kopacak... Bir akşam Nurullah Ataç söyliyecek, bir akşam Mustafa Şekip! Sansasyonel bir saat, dostum!

Şair Halide Nusret Zorlutunaya tesadüf ettik:

— Radyo konferanslarını nasıl buluyorsunuz?

— Çok iyi, çok güzel, evlâdım! Yalnız Burhan Belge ile Mesut Cemilin sesleri pek pesten çıkıyor. Bunları yükseltmenin bir çaresi, evlâdım!

— Buna karşı bir çare düşündünüz mü?

— Vallâhi bilmem ki, evlâdım? Konferanscılara iğne mi batırmalı, çimdik mi atmalı? Hulâsa bağırtmanın bir çaresini bulmalı, evlâdım!..

Boncuk

MİKROP

Sıcakta arkadaşımla oldukça uzun bir yol yürüdükten sonra kan ter içinde bir kahveye girmiştik.

Yanımıza gelen kahveciye arkadaşım:

— Aman, dedi, her şeyden evvel bir soğuk su.

Kahveci:

— Suyumuz pek soğuk değil.

— Ne çare, içeceğiz. Susuzluktan ölecek halim yok ya.

Kenarları âdeta pislikten yosun bağlamış bir bardak içinde çamur renginde bir su geldi.

Arkadaşım bardağı ağzına götüreceği zaman:

— Bırak vazgeç, dedim. Bu bulanık su bir mikrop yatağı, içinde benden başka her şey var.

Arkadaşım, feri kaçmış gözlerile hazin hazin yüzüme baktı:

— Bırak Allah aşkına, dedi. Bukadar pis bir suda mikrop yaşamasına imkân var mı?

— Bu sene sayfiyeye gitmiyor musunuz?..

— Hayır, şehirde kalacağım. Biraz başımı dinlemek istiyorum!..

TERZİNİN ADRESİ

Arkadaşımın arkasında yazlık bir keten elbise gördüm.

— Bu ne güzel şey böyle, dedim. Kim bilir vücudunu nekadar serin tutuyor.

— Öyle, dedi. Havanın dayanılmaz sıcak ve sıkıntısına rağmen bir bahar günü rüzgârlı bir deniz kıyısında dolaşıyor gibiyim.

— Ben de arkamdaki kışlık elbiseler içinde hamamda göbek taşına yatmışa benziyorum. Biçimi de gayet zarif..

— Nerede yaptırdın?

— Benim bir terzim var. Gayet usta bir adamdır. Tasavvur edemiyeceğin kadar ucuz elbise yapar. Hem de taksitle.

Her şeyi göze almış vaziyette:

— Aman, dedim, şunun adresini bana ver.

Arkadaşım güldü:

— Pekâlâ. Yalnız bir şartla. Sen benim adresimi ona vermiyeceksin.

★

SANAT ESERİ

Ressam dostumu atelyesinde ziyaret ettim. Üzerinde iki aydanberi çalışmakta olduğu «Uyuyan kadın» tablosuna biraz fasıla vermiş, bir cıgara iskemlesi üzerine koyduğu bir gazete parçası üzerinde zeytin ekmekten ibaret öğle yemeğini yiyordu.

Hazin hazin gülümseyerek:

— Buyurun ziyafete, dedi. Sana da yeter, bana da.

— Ben başka bir ziyafete geldim, dedim. Senin uyuyan kadını görmiye.

Tablo hakikaten mükemmeldi.

— Nasıl buluyorsun, dedi.

— Harikulâde bir sanat eseri. Ebediyyen kalacak bir şaheser.

— Benim de korktuğum bu ya...

— Ne münasebet?

Elile atelyenin bir köşesinde üstüste yığılı tabloları gösterdi ve ilâve etti:

— Zeytin ekmek yiyerek meydana getirdiğim bu tabloya da müşteri çıkmıyarak ebediyyen kalmasından.

lı kitap yazar, Anadolu tetkikleri de hem karadan, hem denizden tamamlanmış olur.

Meki çok muziptir, işi eşeledi:

— Yoksa beğenmiyor musun üstat?

Hıfzı cevap verdi:

— Neden beğenmiyeyim. Herkes Anadolu tetkiklerini yataklı vagonda yahut kamarada yatarken yazıyor. Hiç olmazsa Sadri pencereden bakmak zahmetini ihtiyar etti. Yazdıkları ötekilerden daha doğru olsa gerek..

★

ÇALLI BU, YAPAR MI YAPAR:

Geçenki resim sergisindenberi Ankarada kalmakta olan ressam Çallı İbrahim bir otelde yatmaktadır. Odasının altında yatan birisile ahbap olmuşlardı. Her sabah salonda birleştikleri vakit hal hatır sorarken alt komşu, ya:

— Sayenizde güzel bir uyku uyudum.

Yahut da:

— Sayenizde sabaha kadar uyuyamadım! cümlelerini tekrar edip duruyordu.

Bir gün yine böyle bir cevap alan Çallı kızdı, ve bağırdı:

— Yahu ben senin afyoncubaşın mıyım? Neden sayemde uyuyormuşsun bakayım?

Adamcağız boynunu bükerek cevap verdi:

— Eğer gece yatarken ayakkabılarınızın ikisini de çıkarırsanız yere düşüşlerinden anlıyor uykuya başlıyorum. Yok eğer, yorgunluktan birisi ayağınızda uyursanız, şimdi öteki de düşer artık diye sinirlenip sabaha kadar bekliyorum da uyuyamıyorum!

★

İSTOKLARI DAHA BİTMEMİŞ:

Falih Rıfkı Atay, Yakup Kadri Karaosmanoğlu ile konuşuyordu. Önündeki kahve fincanına bakarak dedi ki:

— Monşer bugünlerde hep bayat kahve içtikçe geçenlerde kahveci dükkânları önündeki kalabalığın mânasını daha iyi anlıyorum.

Yakup Kadri merak etmişti, sordu:

— Neden?

Falih Rıfkı cevap verdi:

— Neden olacak azizim. Bir alan bir daha almış, çömleğine basmış. Kaç haftadır hep bunları ikram ediyorlar. Anlaşılıyor ki, bunlar bitmeden tazesini almıyacaklar.

★

DİL DOKTORU - DİL EBESİ:

Faruk Gürtunca geçenlerde Ankaradaki gramer kongresine gelirken «Demokrat - Politika» gazetesindeki ortağı Nazmi Acarı da Ankaraya beraber getirmişti. Kongrenin ertesi günü konuşuyorlardı. Faruk dedi ki:

— Maşallah epey dil doktorumuz varmış. Doğrusu iftihar ettim.

Nazmi Acar sordu:

— Kongrede hiç dil ebesi yok muydu?

— O da ne demek?

— Ne demek olacak. Dil doktorunun müennesi. Bizde bilhassa bunlardan pek çoktur.

NİŞAN YÜZÜĞÜ

Genç arkadaşlardan biri evlenmiye karar vermişti. Bedestenden yirmi beş liraya bir nişan yüzüğü aldı ve nişanlısına gönderdi. Aradan bir hafta geçtikten sonra onun dalgın dalgın avucundaki bir yüzükle oynadığını görerek sordum:

— Nedir o?

— Bizim mahut yüzük.

— Sen onu göndermedin miydi?

— Gönderdim fakat geri geldi.

— Acaba yüzüğü beğenmediler mi?

Derin derin içini çekti:

— Yüzüğü değil, beni beğenmediler.

★

VERGİLER

Yurt bilgisi imtihanında muallim iri boylu bir talebeye sordu:

— Kaç türlü vergi vardır.

— İki türlü?

— Nelerdir onlar?

— Doğrudan doğruya verilen vergiler, vasıta ile verilen vergiler.

— Vasıtalı vergilere bir misal söyliyebilir misin?

— Hayvanat vergileri.

— Nasıl olur?

— Hayvanat vergileri doğruda doğruya kendilerinden alınmaz, sahipleri vasıtasile tahsil edilir.

Acaba bunları kongreye neden çağırmadılar?

Zaparta

— Doktor bu sene fazla tuzlu suya girmemi tavsiye etti..
— Allah Allah! Benim bildiğim kokmaması için balıkları tuzlarlar!...

NEREDEN ANLAMIŞLAR

Bir sabıkalı anlatıyordu:

— Hapishanedeki odamızda benimle beraber dört kişi idik. İkisi benim meslekten iki açıkgöz delikanlı. Biri bir kuyumcu yahudi. Cebimizde ufak tefek demir parçaları vardı, Yahudi bunları işliyerek eğe haline getirdi. Biz de pencerelerin parmaklığını el birliğile törpülemiye, aşındırmıya koyulduk. Ufacık eğelerle hapishane parmaklığını kesmek, iğne ile kuyu kazmaktan daha güç bir iştir. Fakat meramın elinden ne kurtulur? Tam bir buçuk ay geceyi gündüze katarak çalıştık. Öyle ince bir iş meydana geldi ki, hapishane gardiyanlarının pertavsızla maksalar demirdeki kesiği görmelerine imkân yoktu.

Nihayet etrafta bütün ses ve sedaların kesildiği karanlık bir gecede sabaha karşı sessiz sedasız demirleri yerinden oynattık. Kuşaklarımızı biribirine bağlamak suretile meydana getirdiğimiz ipten kayarak dördümüz de aşağı indik. Artık kurtulduğumuzu zannederek caddenin yolunu tuttuk. Fakat köşe başında karşımıza dört tüfekli jandarma çıktı. Bizi derhal yakalıyarak ellerimize kelepçeleri vurdular ve tekrar hapishaneye attılar. Bir buçuk aylık geceli gündüzlü çalışmanın neticesi, yediğimiz güzel dayaktan ibaret kaldı.

Sordular:

— Bu çok garip şey. Jandarmalar tesadüfen mi karşınıza çıktılar.

— Hayır. Tevkifhane müdürü kaçacağımızı haber almış, o gece sokağın ağzında jandarmalara pusu kurdurmuş.

— Peki bunu ne suretle öğrenmiş?

— Gardiyandan.

— Gardiyan nereden duymuş.

— Duymamış anlamış.

— Nasıl?

— Dördümüz bir araya gelerek ve yedişer buçuk kuruş koyarak bir soğuk su testisi almıştık. Kaçacağımız gecenin akşamı yahudi arkadaş bu testiyi artık lüzum kalmadığını düşünerek tenzilâtla gardiyana satmıya kalkmış. O da işi çakmış.

BİR Taze Molla

NASRETTİN HOCANIN GENÇLİĞİ

YAZAN; RAGIP ŞEVKİ

HER HAKKI MÜELLİFİNE AİTTİR

— 13 —

— Herifi pisi pisine öldüreceğiz, hay kahpe dinli..

Nihayet ırmağın bir dönemecinde, suya doğru uzatılmış, çok kalın bir ağacın önünde, âmâyı buldu. Zavallı adam kütüğe dört elle sarılmıştı. Derin derin nefes alıyor, yuttuğu sulardan ötürü ikide birde geğiriyordu.

Nasrettin onu zorla dışarı aldı. Koluna girerek sürükledi, arkadaşlarının yanına getirdi.

Beş âmâ anlaşılmaz bir takım mırıltılarla kazayı anlatan arkadaşlarının üstünü başını yokluyorlar, sonra ıslak ellerini cübbelerine siliyorlardı.

Nasrettin bu hazin telâki ile kendi kazancının yok oluvermesinden korkarak dik bir sesle seslendi:

— Haydi bakalım, verin benim pullar!

Körlerden biri hiddetle homordandı:

— Utanmadan bir de pul istiyorsun, ulan hafızı derede boğacaktın!..

Nasrettin birkaç adım geri çekilerek sesine tehdit âmiz bir ton verdi:

— Ben onu bunu dinlemem. Parayı verecek misiniz, vermiyecek misiniz? Vermiyeceksenız şimdi hepnizi ırmağa atacağım.. ha, söyleyin, çabuk söyleyin.

Körlerden üçü titriyerek:

— Aman, ben vereceğim, ben vereceğim! diye feryada başladılar.

Nasrettin hepsinden ayrı ayrı birer pul aldı, kuşağının arasına yerleştirdi:

— Haydi, varın gidin, yolunuz açık olsun! dedi.

Irmağın sığ bir yerinden susuzluğunu gidererek yola düştü. Bu 6 pul onun ilk cer kazancı idi. Böylece birçok pul, birçok akçe daha toplıyarak Akşehire dönerse, hiç de kasavet çekmiyecekti.

* * *

Nasrettin güneş batarken Hacılarköyüne girdi. Bir koyun sürüsü, çıngırakları ile köy sokaklarını doldurarak geçtiler. Bir çoban köpeği Nasrettine saldırmak istedi. Mollanın yolda tedarikliediği sopayı görünce uzaklaştı.

Nasrettin köy kahvesine girince evvelâ neşeli bir sesle selâm verdi. Fakat başlarını çeviren köylülerin kaşları derhal çatıldı. Ancak birkaç mırıltı duyuldu. Bir daha hiç kimse dönüp de kendisine bakmadı.

Bu soğuk karşılanışa karşı içinde şiddetli bir öfke hisseden Nasrettin, sükûnetini muhafaza etti. Torbasını yavaşça yere indirdi, derin bir: «Oh!» çekti. Fakat köylüler hâlâ büyük bir inatla onunla alâkadar olmuyorlardı.

Nasrettin köşede oturan aksakallı bir itiyara baktı:

— Bu köyde dilsizler mi yaşar baba? dedi.

İhtiyar gazubane ona baktı, sonra halinden hiç de beklenmiyen dik bir sesle:

— Bu köyde ümmeti Muhammet yaşar molla. Sen bir başka köy ara... Bizim imamımız var, namazmızı kıldıranımız, ezanımızı okuyanmız, vaız edenimiz var. Cer mollalarından bıktık, usandık be! diye bağırdı.

Nasrettin bu yürek parçalayıcı istiskale karşı evvelâ sapsarı kesildi, sonra yerden torbasını aldı, hiç sesini çıkarmadan kapıya doğru yürüdü. Çıkarken durup döndü:

— Ben ne cer mollasıyım, ne de Tanrı misafiri... Dönüşte uğrarsam ayaklarımı öpeceksiniz ama, o zamana kadar da buğdayınızı güneş kavuracak, sel götürecek, kızgın yel kurutacak! dedi.

Köylüler lâkaydane omuz silktiler. Nasrettin karanlığa çıktı. Hey yarabbi, daha ilk gününde böyle gittiği yerden kovulursa, üç aymı nasıl geçirecekti? Köylüleri tehdit ederken bile onlardan bir şey ümit ediyordu. Meselâ içlerinden biri ezkaza; «sen kimsin?» deyiverseydi; «Hızır aleyhisselâmım!» diyecek, böylece yatacak bir yer, yiyecek bir kap yemek bulacaktı. Kör olası talihi, zaten doğuşundan kötü başlamıştı. Bir ağa oğlu olarak dünyaya gelseydi, onu her yerde etkliyerek karşılarlardı.

Nasrettin yorgun argın köyden çıkınca gözüne az uzakta bir takım ışıklar çarptı. Karanlıkta bir tepe üstünde bir köy silueti görünüyordu. Ne olursa olsun, oraya kadar da yürümek lâzımdı.

Nasrettin bu köye giden tozlu yolda ayağını sürüyerek yürüdü. Nihayet daha yorgun, daha bezgin bir halde köyden içeriye girdi. Henüz 20-30 adım ilerlemişti ki, bir sokak başında bir köylü ile karşılaştı:

— Selâmüaleyküm hemşeri!

— Aleykümselâm molla! köye sefa geldin!.. Cer hocası mısın?

Nasrettin bu güzel karşılanışa âdeta hayret etti. Başını iğerek: «hı!» dedi. Köylü hemen onun koluna girdi:

— Gel hele, dedi. Ağanın misafirisin! seni ona götüreyim!.

Nasrettin derin bir nefes alarak: «hay Allah ağanın ömrünü uzun etsin!» diye mırıldandı.

Kısa bir yol yürüdüler. Köyün karşı dışında büyük tahta bir kapı önünde durdular. Köylü büyük tokmağı birkaç kere vurduktan sonra nihayet kanat aralandı. Kuru suratlı bir uşağın başı göründü. Köylü:

— Ağaya misafir var, dedi, var git haber ver!

Sonra Nasrettini kolundan çekti, tezek kokan, çamurlu avluyu geçtiler. Tahta merdivenlerden bir sofaya çıktılar, içinde küçük bir çıra yanan, döşeli, dayalı bir odaya girdiler. Köylü:

— İşte, dedi, burası ağanın evidir, sen burada bekle, birazdan ağa gelir. Ve çıkıp gitti.

Nasrettin yalnız kalınca, üzeri kabarık, tüylü kilimlerle örtülü sedirlerden birine oturdu. Oh! Utanmasa hemen yatıp uyuyacaktı. Öyle de yorulmuştu ki.. Bacaklarının her tarafı sızım sızım sızlıyordu. Arka küreğine bir ağrı da arız olmuştu. Akşehirden buraya kadar gelmek, bu genç vücudu bile takatten düşürmüştü. Göz kapakları da kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Nasrettin küçük çıranın yarı aydınlattığı odaya göz gezdirirken kapı açıldı. Yuvarlak, kırmızı, parlakyüzlü, fıldır fıldır gözlü bir adam içeriye girdi. Nasrettin: «hah, işte ağa bu olacak!» diye düşünerek ayağa kalktı.

— Hoş geldin, sefalar getirdin molla!

— Hoş bulduk, safalar getirdik ağam!..

Nasrettin uzanıp ağayı eteklemek istedi. Ağa çekilerek Nasrettini omuzlarından tuttu, yerine oturttu.

Bir uşak yağlı, kalın bir çıra getirerek ocağın üstündeki demire oturttu ve oda birden aydınlanıverdi.

Ağa Nasrettinin karşısındaki sedire bağdaş kurup oturarak:

— Eee, dedi. Sanırım ki, cere çıktın!

— Beli ağam!

— Hangi medresedensin?

— Akşehirden.

— Ben de orada okumuştum. Seyyit Mehmet Hayrani efendiden ders gördüm. Efendi hazretleri nasıl?

— İyidirler, âfiyettedirler ama, çok ihtiyarladılar ağam.

— Öyledir, ben bile ihtiyarladım. Sen icazetli misin?

— Hayır ağam, daha almadım.

— Âlâ.. âlâ..

Ağa, gözlerini duvarlarda gezdirerek bir müddet düşündü, sonra Nasrettine döndü:

— Evime hoş geldin molla, dedi. Amma, benim bir âdetim vardır. Ben, bana misafir olan mollaları imtihan ederim, üstelik de onlara kendimi imtihan ettiririm!

Nasrettin hayretle ağaya baktı. Ağa soğukkanlılıkla kalktı, köşedeki küçük bir dolaptan birkaç kitap çıkardı, gelip Nasrettinin yanına oturdu. Kitaplardan birini ona uzattı:

— Bu kitaptan bir şey bul, bana okut, ben de bir şey bulup sana okutacağım.

İkisi arasında başlıyan bu imtihan bizim mollamızı evvelâ biraz terletir gibi oldu. Fakat sorulan suallerin basitliğini görünce yüreği rahat etti. Yirmi dakika ağa ile Nasrettin mücadele ettiler. İkisi de tek bir menfi cevap vermeden imtihanı bitirdiler. Ağa mollaya bir cümle gösterip okutmuş, kendisi de mollanın gösterdiğini yanlışsız okumuştu. Bir yazı yazdırtmış, kendisi de buna benzer yazıyı hatasız yazmıştı, Nihayet kitapları bir kenara bıraktığı zaman başını kaldırarak mırıldanmıştı:

— İşte sen okudun, ben de tıpkısı gibi okudum, sen yazdın, ben de aynını yazdım. Demek ki, benim senden farkım

kalmadı. Böylece de..

Durdu, yutkundu ve sözünü tamamladı:

— Sana ihtiyacım yok molla! dedi.

Bu ikinci istiskal Nasrettini bir anda çileden çıkardı. Boğuk bir sesle:

— Arada bir fark var ağa, dedi. Ben buraya bir günluk yolu yayan yürüyerek geldim, bunca meşekkate, yorgunluğa katlandım. Ne zaman sen de bana muhtaç olur da, Akşehire gelirsen böyle evimden kovulmalısın ve meyus, mükedder dönmelisin ki, seninle müsavi olalım!..

Ve hırçın bir hareketle yerinden kalktı.

Onun bu sözlerine uzun uzun gülen ağa, birkaç adım atarak Nasrettini omuzundan bastırarak yerine oturttu:

— Kızma molla, kızma! hele otur bakalım! dedi.

Sonra aklına bir şey gelmiş gibi, sağ elinin parmaklarını biribirine sürterek ses çıkardı:

— Sana son bir şey soracağım. Eğer bunu bilirsen bir hafta benim misafirimsin!

Nasrettin gözleri parlıyarak baktı, fakat ağanın fıldır fıldır dönen gözlerindeki şeytanî istihzayi görünce düşündü: «buradan kalkıp gitmek gerek! benimle alay ediyor!»

Ağa soracağını zihnen bir müddet araştırdı, sonra sordu:

— Nasara ne kelimedir?

Nasrettin kendi kendine: «Nasara.. Nasara.. Nasara..» diye düşündü. Fakat, hay kör şeytan, niçin farketmiyordu ki, bu tombul ağa onunla alay ediyordu. Bilse de, bilmese de buradan uzaklaştırılmıya mahkûmdu.

Ağa onun bu düşüncesini hissetmiş gibi:

— Söylesene molla, ne düşünüyorsun? dedi.

Nasrettin baştan savmak kayğusu ile:

— Mastardır! dedi.

— Mastar mı? Molla doğrusunu söylesene..

Nasrettin ayağa kalktı, yüzü kıpkırmızı kesildi:

— Doğrusu doğrusu.. sanki doğrusunu söylesem ne olacak? Fili mazi desem iş uzıyacak, çünkü malûmu var, meçhulü var, müsbeti var, menfisi var, müzekkeri var, müennesi var, müferedi var, cemi var. Var, var. Mastar ise böyle şeylerden âzadedir, öyle dalı budağı yok. Mastar dersin, bir sözle kurtulursun. Hem de böyle kolayca kalkıp gidersin!..

Nasrettin torbasını alarak çıkmıya hazırlandı. Fakat ağa gevrek gevrek gülerek onu omuzundan tuttu:

— Dur hele bakhele.. Bir hoş delikanlısın, otur, misafir ol, şimdi ben sana uşakları gönderirim, rahat edersin. Yer içer, yatarsın!

Ağa gülmesine devam ederek kapıdan çıktı. Ellerini çırparak bir uşak çağırdı:

— Mollaya yiyecek, yatacak, ne lâzımsa hepsini hazır edin! Heyy, molla, Allah rahatlık versin! yarın sabaha görüşürüz!

Nasrettin şaşkın bir halde sedire çökerek etrafına bakındı. Aman yarabbi, demek ki, şimdi karnını ağa yemeklerile tıka basa doyuracak, ağa yataklarında uyuyacaktı. Ve aradan bir saat geçince Nasrettin ancak kendine gelebildi. Yumuşak, temiz, mis gibi kekikotu kokan bir yatakta yatıyordu. O ne güzel yemekler, o ne nefis tatlılardı! Allahım, sanki cennete gidip gelmişti. Sanki bir rüya görmüş, bu rüya ile karnı doymuştu.

Ve Nasrettin yine ne olduğunu anlıyamadan uyuyuverdi.

* * *

Bir haftalık bir misafirlik, aman yarabbi, hâlâ inanamıyor. Tıka basa yemek, saatlerce uyumak, yan gelip yatmak.. oh! Böyle misafirliğe can mı dayanır! Eğer yüzü olsaydı, daha birkaç gün kalırdı ama, istiskale karşı hiç de mukavemet gösteremiyordu.

Ağanın çiflik gibi geniş evinde ömrünün en güzel, en sakin ve kayğusuz günlerini geçirmişti. Hafta tamamlanınca bir sabah kalkmış, torbasını köşeden çıkarmış, ağaya bir teşekkür mektubu bırakarak çıkmıştı.

Ağaya gidip de vedalaşsaydı, belki birkaç gün daha misafir edilirdi ama, o her şeyden evvel bir köye kapılanmayı, orada biraz dünyalıkla, bir parça zahire toplamayı daha faydalı görüyordu.

O sabah öğleye kadar yol aldı, güneşin en kızgın saatinde yeni bir köye geldi. Fakat yine hüsnü kabul görmedi, köylüler:

— Bizim imamımız var! diyorlardı.

Nasrettin biraz dinlenip soğuk bir su içtikten sonra yine yoluna devam etti. Yollar ona eskisinden daha az yordu, daha munis görünüyordu. Bazan bir şarkı tutturuyor, epeyce bir fersah katediyordu. Bazan da bir gölgeliğe sığınıp dinleniyor, yeniden yola çıkıyordu. Rasgeldiği atlı, eşekli köylüler hocaya sadece:

— Uğur ola! diyorlar, yahut da «selâmüaleyküm» diye selâmlıyorlardı.

İkindiye doğru Nasrettin çitlerle çevrili bir bahçe kenarından geçerken gözüne zerdali ağaçları ilişti, durup dikkatle baktı. Dallar zerdalilerin ağırlığı ile sarkmıştı. Hepsi de sarı, penbe ve olgundu.

Nasrettin buraya girerek, bu zerdalilerden biraz olsun yemeyi bir günah saymadı. Çitten içeri atladı, bir solukta ağaca tırmandı ve bir dal üstüne otururak, nefis kokular saçan leziz zerdalilerden yemeğe başladı.

Okadar dalmıştı ki, elinde sopası ile yaklaşan bir köylüyü görmedi. Köylü bir müddet ona baktıktan sonra boğuk bir sesle:

— Heyy! diye bağırdı.

Nasrettin birdenbire oturduğu daldan sıçradı, bir başka dalı tutmasaydı düşecekti. Dönüp köylüye baktı ve hayret etti.

Köylü daha tehditkâr bir sesle:

— Arkası var —

BİR HAKİKAT Müşterilerimizin nazarı dikkatine:

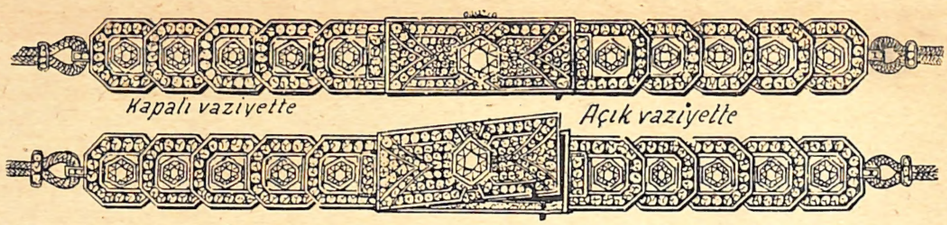

No. 82 - A Elmas ve 11 Pırlantalı 500 L

Pırlantalı ve elmaslı saat demek, bir kelime ile S İ N G E R S A A T I demektir. Çünkü pırlantalı ve elmaslı saatlerin bütün hakikî evsafı meşhur âlem olan SİNGER saatlerinde toplanmıştır. Bunun için; saat alacağınız zaman, tereddütsüz SİNGER saatı almanız ve saatin üzerindeki SİNGER markasına, müessesemizin adresine dikkat etmeniz lâzımdır Modayı takip eden asrî kadın için kıymetli taşlar ve nefis işlemesile hakikaten nazarı dikkati celbeden böyle bir harikulâde SİNGER saatine sahip olmak âdete bir saadettir.

SINGER **SAATİ; HOŞA GİDECEK EN MAKBUL VE EN GÜZEL HEDİYELİKTİR. EMSALLERİ GİBİ 15 SENE GARANTİLİDİR.**

Adres: SİNGER SAAT MAĞAZALARI. İstanbul Eminönü No. 8

ÇAMLICA MEKTUBU

(7 nci sayfadan devam)

rede görülmüş? Tramvayların biri geliyor, biri gidiyor, ikisi de nöbet bekliyor. Tek hatta kendini koyuveren araba beş dakika sonra Çamlıcada. Fakat karşıdaki daha evvel davranırsa o zaman beş dakika on beş, hattâ yirmi beşi bile buluyor!

— Şu uzun boylu, genç yapılı olgun adam kim? Hani, etrafındaki delikanlılara ders verir gibi konuşuyor..

— Meşhur bir âlimmiş: pedagojiden edebiyata, tiyatrodan felsefeye kadar bütün mesleklerin mütahassısı. Adı dilimin ucunda... Biraz sonra söylerim.

— Ya öteki? Hani, yalnız başına bir masada hem etrafa bakan, hem de kimseyi görmez görünen adam kim?

— Şöhretli bir edıpmiş: bir zamanlar lâkırdının şiirini yazarken şimdi de sükûtun şiirini yapıyormuş... İsmini nerede ise hatırlıyacağım... Bir dakika sabret.

— Ya şu cımbızla kopardığı kaşlarının yeri belli olan ateşîn esmer güzeli kimin nesi?

— Parmağında yüzük, arkasında da takipçi olmadığına bakılırsa senin bir şeyin olabilir!

Bira şişelerini devirdik, hesap sırası geldi: mezesi ile beraber bir şişe bira otuz mu, otuz beş mi, öyle bir şey!

Namık seslendi:

— Haydi seni sinemaya götüreyim.. Güzel bir filim var: Bütün Çamlıcayı, Bağlarbaşını, Koşuyolunu, Altunizadeyi yedibuçuk kuruşa seyredersin!

Bayıldım doğrusu: misafirin yegâne yük olmadığı sayfiye yeri meğerse burası imiş..

İspinoz

KARİKATÜR

— Arşak efendi buyurun şu simiti...
— Teşekkür ederim bayım, karnım toktur..
— Yok, yemek için değil, karıma yapılacak yüzük için ölçü olarak veriyorum!..